

Nr 59.

Av herr **Johanson** i Hallagården m. fl., *angående viss ändring i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.*

Jämlikt Kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering av den 28 oktober 1910 2 kap. 25 § förordnar Konungens befallningshavande ordförande och en ledamot i taxeringsnämnd. Några föreskrifter i övrigt rörande denna sak äro icke utfärdade, varför Konungens befallningshavande har full frihet i avseende å dessa förordnanden. Detta har lett till att dessa uppdrag i anmärkningsvärt stor utsträckning lämnats åt länsstyrelsernas tjänstemän eller åt personer boende utom det distrikt de förordnats till tax. ordf. för, trots det i flertalet fall inom detsamma funnits fullt kompetenta personer för dessa uppdrag. Det förhåller sig visserligen härvidlag ganska olika i olika län, men i en mängd fall ha tjänstemän i länsstyrelserna förordnats till ordförande och ledamöter i taxeringsnämnder, varvid t. o. m. ofta förekommer, att en tjänsteman förordnas till ordförande i flera taxeringsnämnder. Dessutom kan nämnas, att sådana tjänstemän mången gång utsetts till länsstyrelsens ombud vid taxeringen och att dessa ombud i många fall varit bosatta utom taxeringsdistriktet med påföljd att såväl ordförande som ombud i samma taxeringsnämnd varit bosatta utom sitt taxeringsdistrikt.

Vi anse detta ur flera synpunkter olämpligt. Bl. a. bör ordföranden i taxeringsnämnden besitta nödig person- och lokalkännedom, vilket en utom distriktet boende person i regel icke kan ha. Dessutom bör han så noggrant som möjligt praktiskt känna till levnadsförhållandena inom taxeringsdistriktet, vilket man icke kan vänta sig av en tjänsteman inom länsstyrelsen.

Även av andra skäl kunna berättigade anmärkningar riktas mot här påtalade system. Vi vilja i detta sammanhang erinra om, att riksdagens revisorer år 1926 fäste uppmärksamheten på hithörande förhållanden. Revisorerna anförde bl. a. (närmast med hänsyftning på länsstyrelsen i Stockholms län):

Den omständigheten, att länsstyrelsens befattningshavare i mycket stor utsträckning tilldelas uppdrag av olika slag, måste enligt revisorernas mening i väsentlig grad inverka på behovet av medel för avlönande av icke-ordinarie personal. Såsom ett exempel på i vilken omfattning befattningshavarna i Stockholms länsstyrelse tagas i anspråk för uppdrag av denna art, vilja revisorerna omnämna följande av länsstyrelsen lämnade uppdrag avseende 1926 års taxeringar. I fråga om landskontorets personal är sålunda att märka, att

länsassessorn varit ordförande i taxeringsnämnden i ett av länets folkrikaste distrikt samt att av de två ordinarie länsbokhållarna den ene är ordförande i tre taxeringsnämnder och den andre i tvenne. Av de fem ordinarie landskontoristerna tjänstgöra två såsom nämndsordförande i vardera två taxeringsdistrikt, en i tre distrikt och en i fyra distrikt samt en i ett distrikt, vilken senare dock tillika är länsstyrelsens ombud i taxeringsnämnden i annat distrikt. En tillförordnad landskontorist är, förutom ordförande i en taxeringsnämnd, av länsstyrelsen förordnad ledamot i ytterligare fem nämnder. Jämväl å landskansliet anställd personal har i stor utsträckning tagits i anspråk för taxeringsuppdrag och arbete hos prövningsnämnden.

Då länsstyrelsens personal i så avsevärd omfattning tages i anspråk för särskilda uppdrag utan att samtidigt behöva vidkännas löneavdrag, måste härav enligt revisorernas mening bliva följdén, att behovet av icke ordinarie personal gör sig starkt gällande samt de till förfogande stående medlen för avlönande av sådan personal bliva otillräckliga.

Statsutskottet fann i likhet med revisorerna, att vissa myndigheter i anmärkningsvärd utsträckning meddela förordnanden för hos myndigheterna i fråga anställda befattningshavare att vara ordförande och ledamöter i taxeringsnämnder ävensom ledamöter i prövningsnämnder, och utskottet ansåg sig böra framhålla angelägenheten av att förordnanden av detta slag inskränkas i möjligaste mån, särskilt i avseende å ordförandeskap i taxeringsnämnder. Det syntes utskottet, som om större hänsyn än hittills skett borde tagas till allmänhetens berättigade krav på att inom taxeringsdistriktet för förfrågningar äga tillgång till taxeringsnämndsordföranden. Svårighet synes ej heller hava förelegat att i flertalet av de angivna fallen inom vederbörande orter erhålla fullt kompetenta och lämpliga personer för dessa uppdrag.

Riksdagen godkände detta uttalande av statsutskottet.

Statsutskottet framhöll också till sist, att även om vederbörande befattningshavare i viss utsträckning använda sin semester för fullgörandet av ifrågasvarande uppdrag, behovet av medel för avlönande utav icke-ordinarie personal dock måste påverkas av här nämnda förhållanden. Utöver det anförda ville utskottet med hänsyn till pågående utredning rörande statstjänstemännens bisysslor icke uttala sig i denna fråga.

Det av riksdagens revisorer anförda exemplet är ingalunda enastående, och enligt vad vi ha oss bekant har samma system delvis tillämpats under sistförflutna år även då det gällt förordnanden såsom ordförande i beredningsnämnderna för fastighetstaxeringen.

Enligt vår mening skulle det medföra en förändring till det bättre i här berörda förhållanden, om en bestämmelse utfärdades, att av Konungens befallningshavande förordnad ordförande eller ledamot i taxeringsnämnd skall vara bosatt inom vederbörande taxeringsdistrikt eller om åt en person meddelas förordnande att vara ordförande eller ledamot i flera taxeringsnämnder, inom ettdera av dessa distrikt.

Med stöd av det anförda få vi alltså hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av Kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering av den 28 oktober 1910, att av Konungens befallningshavande förordnad ordförande eller ledamot i taxeringsnämnd skall vara bosatt inom det eller något av de taxeringsdistrikt förordnandet gäller.

Stockholm den 16 januari 1928.

Gustav Johanson
i Hallagården.

Nestor Hammarlund.

Edvard Olsson
i Högby.

K. A. Ryberg.
